COLENDISSIMO PATRUO,

BENEFICENTISSIMO DILECTISSIMOQUE

FRANCISCO BOURDIER,

REGIS IN INDIS MEDICO PRIMARIO.

CUI potiùs ego opuſculum illud, qualecumque ſit, amem conſecrare, quàm tibi, patrue dilectiſſime, quem & tuâ in me ſingulari benevolentiâ chariſſimum, & miro virtutum complexu commendatiſſimum, colo ac veneror. Quibus enim ſub felicioribus auſpiciis curſum illum, quem promoventibus beneficiis tuis confecturus ſum, poſſim incohare? Sine ergo me, Patrue benigniſſime, hanc tibi theſim dedicare, quæ, & meæ in te gratitudinis monumentum ſit, & ſtudii argumentum.

Felicem me, si, quod tibi persolvere vectigal ardebat animus benè memor, id benigno vultu excipias! Feliciorem adhuc me, si vestigiis tuis aliquandò possim insistere, laborum tuorum egregius æmulator! Quanto cum voluptatis sensu, prædicarem tuum illum in rebus adversis immotum animum ac præsertim, quod summum certè decus, amorem illum, tùm in regem, tùm in patriam, ubique invictissimum. Ne verò *parùm verecundus videar, nihil dicam de variis tùm in praxi Medica, tùm in re Herbariâ, Historiâque naturali, Observationibus tuis, quibus profectò benè & egregiè de patriâ meritus es.*

Nunc tibi sereni fluant dies, dum meo in te studio amoreque in æternum permansuro, tibi comprobare conabor quam sincerè ac obsequiorè sim,

DILECTISSIME PATRUE,

Tuus devinctissimus servus & nepos,

JOSEPHUS-FRANCISCUS BOURDIER DE LAMOULIERE.

QUÆSTIO MEDICA,

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS manè diſcutienda, in Scholis Medicorum, die Jovis ſecundâ menſis Januarii, anno Domini M. DCC. LXXXIII.

Mº. PETRO PUJO, Doctore Medico, Præſide.

An in venæ ſectione re verâ ſanguinis adſit dimotio?

I.

JUS ſuum vindicet antiquitas, non indè minus conſtat omnes, quotquot ſunt, qui de ſanguinis circuitu ſcripſerunt, veteres, eos vana tantùm & inania ſomniaſſe. Si quis inficias ire velit, eorum evolvat opera, nec diù anceps permanebit. Nullum porrò ex eis offendemus qui de tam preſtanti corporis functione veram habuiſſe idæam prædicari poſſit. Ipſe, vel præſtantiſſimus ætatis ſuæ Philoſophus *Plato* ab illo errore vindicari nequit; qui, etiamſi circulum quemdam vigere in corpore viventi, ſalomonis rotæ ad inſtar, aſſeruerit, quid ipſe per hunc circulum intellexerit nobis adhuc diſquirendum reliquit. Idem dicendum de

Aristotele ; qui, motionis perpetuæ continuationem & productionem supponendo, quibus sanguis continuò ad cor afflueret, cordis intumescentiam ipsiusque detumescentiam per sanguinis pulsum & impulsum explicare conatus est.

Neque prosperiùs res *Hippocrati* successit, qui modò arterias à corde, & venas ab hepate : modo utraque vasa à corde deducens, quemdam admittebat sanguinis fluxum & refluxum. Sed nedùm à corde ad omnes corporis partes hunc motu orbiculari fluere deprehenderit, nunc per vias longiores, nunc per breviores tantùm, putà ab utero ad mammas, fluere contendebat.

Nequè profectò felicior fuit *Herophilus* qui, vim à corde per arteriarum tunicas fluentem, ipsisque communicatam, motum procreari excogitavit. Etsi diversam amplexi fuerint sententiam *Archigenes* & *Agathinus*, qui sanguinem per paremptosim, infusionem & transfusionem artèrias permeare contenderunt, non indè verum propiùs attigisse videntur. Et verò, quamvis varii illi authores sanguinem intrà corpus non omninò stagnare suspicati fuerint, nullus tamen est inter eos qui veras naturæ vires, ad irrorandas sanguine singulas corporis partes, probè intellexisse gloriari possit.

Neque minùs caligaverunt *Galenus* ipsiusque sectatores, qui, mediante hematosi, humores omnes sanguini assimilari, &, iteratâ deindè ejusdem sanguinis resolutione, ad diversas corporis partes nutriendas in succum alibilem converti credebant. Quàm gravi in errore versati fuerint illi autores, nunc liquet, ex quo, per plura experimenta, stupente quidem orbe medico, demonstravit *Harvæus* neque per fluxum & refluxum, neque per intumescentiam & detumescentiam moveri sanguinem, sed jugi motu circulatorio continuò fluere, à corde proficiscentem ad ipsius thalamos rediturum.

Sed, cùm maximi errores plerumque ad quasdam veritates conducant, exceptis modò memoratis authoribus, qui de fluenti sanguine quasdam idæas habuisse videntur, cùm ferè omnes alii ejusdem ætatis Medici stagnare intrà vasa sanguinem existimaverint, indè factum est ut in morborum decursu varias celebraverint venæ sectiones, quibus, pro diversis partibus, in queis celebrabantur, diversas ipsis virtutes affingebant. Hinc, si præscribebant saphenæ sectionem, pro certo tenebant tunc sanguinem à partibus superioribus ad inferiora descendere, &, vice versâ, ab inferioribus ad superiora ascendere, ubi vel ex brachio, vel ex jugulari venæ sectio instituebatur. Quod quidem comprobari potest propriis *Galeni* scriptis, qui suam de sanguinis derivatione sic mentem aperit.

Non tantùm evacuationis sed revulsionis gratiâ venam incidimus : si quidem in utero revulsio erit, si cubiti venam secueris, aut cucurbitulas propè mammas affixeris,

aut manus calefeceris & fricueris & deligaveris. Derivatio autem erit, si poplitis venas aut Malleorum incideris, ac si crura calefeceris, fricueris & ligamento exceperis.

Ex hac à veteribus decantatâ virtute, ad revellendum derivandumque sanguinem, sic in posterùm eorum invaluit opinio ut nunc etiam non obsoleverit. Sed, cùm post detectam sanguinis circulationem explicari non possint, more veterum, illa sanguinis revulsio ac derivatio; hinc Neoterici varia excogitaverunt systemata, quibus receptam opinionem probabilem possent reddere.

I I.

INTER eos, qui de illâ intricatissimâ questione disseruerunt, recentiores medicos, potissimùm floruit *Bellini*, qui, circulationis leges, tùm rationibus, tùm calculis, perpendendo, suam de sanguinis revulsione & derivatione in hunc propè modum sententiam profert. Quoties secatur inferior quædam vena, tùm in arteriis ascendentibus non solùm fluere debet minor sanguinis quantitas, sed etiam in vasa inferiora copiosiùs quàm in superiora sanguis propelli debet; siquidem in ipsis per venæ sectionem & sui ipsius missionem sanguis minorem patitur resistentiam, adeòque, cùm minores sint obices in aortæ descendentis ramis, si secta fuerit saphena, ad illas sanguis ferri debet majori quantitate, ex eo quod ipsi apertura venæ, sanguinisque effluxus & antecedentes illius moleculæ nullam aut saltem minimam offerunt resistentiam, dum ipse aliundè, moleculis à tergo urgentibus continuò premitur.

Huic sententiæ ferè adhæsit *Dominus Silva*, qui, æquè ac *Bellini*, minorem resistentiam supponendo in parte in quâ celebratur venæ sectio, sic mathematicè ratiocinatur. Si quatuor sanguinis partes à corde ad superiora propellantur, totidemque partes ad inferiora tendant, &, si ex illis quatuor partibus ad inferiora propulsis una pars venæ sectione distrahatur, tunc, imminutâ resistentiâ, necesse est ut alia pars ex quatuor ad superiora tendentibus descendat: ideòquè tres tantùm sanguinis partes in superioribus debent superesse, dum quatuor partes in inferioribus remanebunt.

Ut ut sit de hisce systematibus, hæc nullo modo placuisse videntur Domino *Quesnay*, qui, licet quandam aliquandò in venæ sectione fieri derivationem non prorsùs diffiteatur, hanc tamen solùm modo concedit, quoties nulla fit ligatura; Hoc enim argumenti genus usurpat.

Si non ligantur partes in quibus celebratur venæ sectio, tunc imminuitur resistentia quæ appellentis sanguinis cursum impedire posset, undè exoriri debet

in iisdem partibus major affluentis sanguinis acceleratio. Cùm autem sanguinis evacuationem esse in ratione minoris resistentiæ existimet, hinc contendit tantum advenire sanguinis, quantùm effluit; ideòque aliquam fieri derivationem existimat, sed quæ nullum prorsùs effectum habet, nisi hunc, qui ab evacuatione enasci potest, aut à spoliatione, id est, à majori rubrarum sanguinis molecularum detractione, quàm aliarum partium quæ ipsius compositionem ingrediuntur. Ligaturam autem supponendo, dissimilem prorsùs sententiam amplectitur: tunc enim asserit solùm modò existere ex una parte derivationem directam in vasis venæ incisæ correspondentibus, sed ex alterâ parte, pro ligaturæ constrictione, vicinarum venarum fieri ingurgitationem; undè concludit, factâ derivatione in unâ parte & ingurgitatione in alterâ, omnes tolli sensibiles sive derivationis, sive revulsionis, effectus.

Variis horumce scriptorum, ut potè longioribus, argumentis non immorabimur. Sat enim ex dictis constat non multùm eorum dissertationes ad quæstionem elucidandam profecisse; quod ex subsequentibus facillimè patebit. Quem enim fugiat longè ampliorem sanguini transitum suppeditari per venæ cavitatem ipsiusque diametrum quàm per lanceolæ aperturam, ex quâ vix sanguis egrederetur, si non ipsi deligatione naturalis occluderetur transitus? Quis aliundè nescit ligaturâ coarctari venas, præsertim eas quæ ad superficiem repunt; hinc tot fieri impedimenta quot venæ constringuuntur? Nulla fit igitur nec minor resistentia, nec acceleratio. Is profectò sese ipsum in errorem induceret, qui majorem arbitraretur per venas quaslibet apertas exire sanguinis massam quàm quæ ad cor suppeditaretur venulis in quibus invitus retinetur. Quod, si velociùs tunc per incisam venam egredi sanguis videatur, ratio per se patet. Illud fit etenim ex eo quòd, cunctis ferè compressis venis, unicus tantùmmodò ipsi supersit exitus, incisionis scilicet apertura, per quam transeundo ita premitur ut, juxtà hydraulicas leges, necessariò quasi cum impetu prosilire debeat.

His potissimùm rationibus innixus celeberrimus *Senac*, nullam jure ac meritò in quâcumque venæ sectione fieri sanguinis accelerationem demonstrat: nulloque modo imminui resistentiam probat; &, sic ratiocinando, ita progreditur, ut omnem derivationis speciem spontè rejicere non dubitet, hoc solummodò pro certo tenens quod, si felici cum successu variæ pro variis partibus læsis celebrentur sanguinis missiones, illud ab unicâ tantum causâ pendere, à verâ scilicet sanguinis spoliatione, quâ relaxantur fibræ & imminuitur partium tonus.

Alter, non inferioris notæ, Medicus, clarissimus *Haller* de eâdem sollicitus questione, ad quamdam occultæ contractionis speciem vim derivationis tribuere non reformidavit, quod ipsius propriis sequentibus verbis videre est,

De incisâ arteriâ proindè quidem de sectâ venâ, sanguis maximâ velocitate effluit, eo modo ut de vicinis truncis ramisque & secundùm circuitûs leges & contrà easdem in vulnus ruat: indè verò fit ut debilitate aliquarum arteriarum resistentiâ eò sanguis congeratur; indè à pediluvio menses, indè capitis ab eâdem causâ levamen, substracto quo onerabatur sanguine, non ideò oportet diffiteri postquàm vena deligata fuerit hancce efficaciam cessare & derivationem denique paritèr atque revulsionem non oportere ad nimis distantia vasa extendi, quæ utique parùm ab eâdem causâ patiuntur. Ex tot præstantissimorum Medicorum dictis cum nulla erui possit opinio certa, felices nos, si in hâc enodandâ questione, sedulò circulationis leges perpendendo, propiùs ad veritatem accedamus.

III.

VARIÆ sunt ac multiplices, quæ â naturâ fuerunt institutæ, leges, quibus continua sanguinis intrà corpus stabiliretur circulatio. Primò quidem ad arterias & ipsarum extremitates vi quâdam præpotente propellatur sanguis necesse est. Secundò, venarum extremitates subeat humor ille coccineus oportet, quotiès arteriosum systema deserit. Ut autem per immensa venarum capillamenta ad cor remeare valeat, insufficientes sanè sunt tùm cordis tùm arteriarum protusivæ vires, si calculis à Domino *Perrault* institutis fides adhibenda sit. Tanta est enim partium, per quas progreditur sanguis, resistentia, ut à cordis & arteriarum contractionibus nullomodo superari queat. Hinc sequitur nullum sanguini motum dari circulatorium, nisi peculiari quâdam virium cordis & arteriarum adjutrice potentiâ sustentetur. Quin à naturali motu tonico, quo diversa pollent corporis organa, pendeat illa potentia quis possit dubitare, modò secum perpendat continuâ illius actione continuò premi sanguinem & ulteriùs progredi? Hanc veritatem comprobant omnia economiæ animalis phenomena. Ubi enim languescit motus ille, quasi extravasantur humores, qui tunc vix effluere possunt; quod in ægrotantibus observari potest, qui morbi diuturnitate debilitati, leucophlegmatiâ laborant, & in quibus ab extremitatibus ad orbem circulatorium vix sanguis revocari potest, dùm è contrâ naturales vias citò relegit, quoties restituitur, deperditus ille tonus. Hæc aliundè probatur veritas, tùm variis animi pathematibus, in quibus, si adaugeatur motus tonicus, ut in pudore fieri solet, sanguis ad vultum majori quantitate defertur, quàm in statu naturali, vel in quibus ita aliquandò sanguis à circonferentiâ ad centrum propellitur, ut palleant externæ partes & quasi exangues videantur, dùm, fervido sanguine interiora replentur ac turgescunt vasa. Si hæc non sufficiunt argumenta ad comprobandum quanta sit actio & potestas motûs tonici in sanguinis circu-

tum; diversas causas undè suam originem ducunt inflammationes, intueamur: graviter errant qui inflammationem ex sanguinis ingurgitatione in vasis capillaribus exoriri putant. Hæc enim ingurgitatio ab ipsâ inflammatione non differt: ac proindè aliquam, quâ producatur, causam debet agnoscere. Neque alia est illa causa quàm illata partibus irritatio, quâ, adaucto motu tonico, ad partes illas ubeiiùs propellitur sanguis quàm in statu naturali. Pluribus aliis argumentis probari potest hæc assertio. Ne verò à proposito discedamus, paucis rem absolvemus. Motus tonicus, licet de eo, evolvendæ circulationis causâ, parùm hactenùs solliciti fuerint Medici, non tantùm magnoperè confert ad promovendum sanguinis circuitum, sed etiam absolutè necessarius est ad peragendas omnes corporis functiones, ne dicam humorum secretiones & ipsasmet methasthases, quibus, in pluribus morbis non daretur locus, nisi ipsius accederet adjumentum. Quantacumque autem sit hujus motûs tonicì potentia, ut sanguis intra corpus circuletur, parùm tamen valeret, nisi, dùm sanguis ab ipso propellitur, non aliundè venarum succione appellaretur: & verò venæ nequaquam pulsare videntur, sed, ut vi contractili atque protusivâ pollent arteriæ, sic venas verâ virtute attractivâ donari eo lubentiùs affirmaverim, quod auriculæ cordis, quarum ipsæ sunt propagines, aut dilatari aut constringi non possunt quin anthliarum modò propellentium, modò attrahentium vices gerant. Nemo etenim nescit nullam ampliari posse ac dilatari vesiculam, quin attrahat, eâdem ratione quâ constringi non potest, quin fluidum in eâ contentum foràs propellat; undè hæc juvat colligere, sanguinis circuitum, juxta institutas hactenùs leges nullo modo fieri posse, si, quas jam nunc fidenter proposuimus, vires, non admitterentur: & reipsâ, quemadmodum contrahi non possunt illæ auriculæ quin contentum sanguinem ulteriùs propellant, sic concipi non potest illas posse dilatari, quin quemdam succionis speciem ex venis constituant. Idem dicendum de cordis ventriculis qui propriâ vi ita contrahuntur, ut nullo modo, adveniente sanguine, dilatari possent, si viribus propriis non dilatarentur.

I V.

QUO dilucidè intelligantur variæ quæ in circuitu, dùm fit sanguinis emissio, intercidunt mutationes, revocare secum oportet ex arteriarum extremitatibus in venas transire sanguinem, tùm vi cordis & arteriarum, undè ipsamet pendet potissimùm circulatio, tùm venarum succione, ipsarumque motu tonico & cordis aspiratione; quibus omnibus aëris pressionem musculorumque actionem addideris; quoties vehementiùs agent causæ, toties liberior fiet circulatio, &,

vice versâ, quoties harumce causarum vis imminuetur, minor quoque fiet circulatio. Nulla tamen causa attentiùs consideranda est, quàm quæ cordis & arteriarum vi & venarum motu tonico, ipsarumque succione enascitur. Hoc semel admisso, videamus an ad aperturam accelerari debeat sanguis, ubi etiam sine ligaturâ fit sanguinis emissio. Huic autem opinioni nulla favet ratio. Vix enim per venæ incisionem exire potest sanguis, quandò nulla admovetur ligatura; ad hoc aliundè necesse esset cordis & arteriarum vim posse per hanc incisionem adaugeri. Quod à vero prorsùs abhorret, non enim sanguis æquè ac uniformitèr è venâ egreditur, si quidem arteriarum vis decrescit prout evacuatur sanguis. Quæ res ut planiores fiant, de ligaturæ affectibus nunc dicendum est. (a) In venæ sectione pars vulgò ligaturâ circumdatur, ut intumescens vas faciliùs pungatur & velociùs sanguis prosilire possit: sed non solùm vena incisa comprimitur, sed etiam omnes illæ venæ quæ ad superficiem repentes ligaturæ actioni subjacent. Undè sequitur sanguinis cursum, qui per ipsarum diametrum priùs fluebat, propè intercipi, adeòque ab ipso sanguini affluenti majorem opponi resistentiam, quæ, si diù perstaret ad cor usque extenderetur: undè exoritur ingurgitatio eò major; quò plura vasa validiùs constringuntur. Non enim, quod insulsum propè foret, credendum sanguinis quantitatem per incisionem exeuntis parem esse ipsius quantitati, qui vasa, si non ligaturâ constringerentur, permearet, undè fas est concludere è sanguine ex arteriis continuò affluente infrà ligaturam congestionem effici.

Prætereà, si quod suprà ligaturam contingit animadvertamus, facillimè deprehendemus non posse fieri quin pariter intersit congestio, cùm sanguis, ut superiùs annotavimus, suum tantum pro cordis & arteriarum vi, pro continuo affluxu sanguinis, à tergo urgentis & succione venarum tùm aspiratione cordis absolvat circuitum. Si ergò, qui suprà ligaturam delatus est sanguis, partim cordis vi cujus impulsu in singulas extremitates ipse propellitur, partim vi sanguinis qui à tergo propellere debet, etiam venarum succione defraudetur; necesse est ut ad cor transmitti nequeat, & in vasis permanere cogatur, adeòque, inertiæ suæ causâ, majorem præstet obicem vasis lateralibus quæ ad hanc partem appellunt. Hinc contingere debet ingurgitatio eò major quò diutiùs & strictiùs ligatura instituta fuerit. Aliundè cava, venæ incisæ socia, vi impulsivâ, de quâ modò egimus, orbata, minorem quàm priùs ad cor sanguinis quantitatem deferet, indeque venæ cavæ correspondenti minùs opponet resistentiæ, quæ idcircò in auriculam dextram faciliùs pro-

---

(a) *Vide* Recherches sur la Saignée par M. David.

pellet ſanguinem, in ventriculis ſervatà proportione effundendum. Undè in omnibus quibuſcumque partibus, in queis ſeſe ipſa diſpertitur cava, liberior aderit circuitus. Cùm autèm aliundè comprobatum fuerit, ſuprà & infrà ligaturam, independenter ab evacuatione, fieri congeſtionem ; hinc ſequitur liberiorem fieri proventum ſanguinis ab unâ cavâ & longè minorem ab alterâ. Undè & palàm fit expeditiorem fieri ſanguinis circuitum in parte venæ inciſæ oppoſitâ quàm in alterâ ; indè etiam inferri poteſt veram fieri, ne dicam derivationem, ſed dimotionem quæ eoſdem ac derivatio ſortitur effectus : ſimulatque verò ſolvitur ligatura, tunc ſensìm decreſcit ingurgitatio, prout ad diametrum priorem reſtituuntur vaſa ; hinc utrinque par circulatio. Quod etiam ad probandum concurrunt pediluvia, quibus ſæpiſſimè, æquè ac ſaphenæ ſectionibus catameniæ promoventur. Aquæ enim tepidæ actione ita relaxantur partes, & imminuitur motus tonicus atque ampliatur vaſorum diameter, ut ſanguis majori copiâ congeratur eodem modo ac ſi ligatura adeſſet, & ità tunc ingurgitantur vaſa, ut ejuſdem congeſtionis fiat particeps uterus, ac proindè fluant menſes. Sed, cùm per anguſtias, quibus queſtionem noſtram contrahere tenemur, variarum ſanguinis miſſionum effectus peculiariter explorare nobis non liceat, illud unuſquiſque ſecum reputet quidquid de ſanguinis emiſſione generatim prolatum eſt, ad ſingulas revocari poſſe.

V.

FORSAN hìc dicet aliquis : Sanguis, ſecundùm illud adagium, ad vaſa à quibus reſiſtentiæ minùs patitur, ſemper defertur. Conſtat autem ſanguinem à corde non æquè ad extremitates propelli poſſe. Si enim in unâ parte fiat congeſtio, & in alterâ expeditior evadat circulatio, diſtribuatur neceſſe eſt prout majorem minoremve offendit reſiſtentiam. Quod contrà redarguere facillimum. Reſiſtentia enim gradatìm tantùm ad cor tranſmitti poteſt ex quo uno pendent ſanguinis quantitas & celeritas, qui, ad unamquamque contractionem omnes partes occupaturus eſt, quæ quidem reſiſtentia tunc ſolummodò cordi communicatur, cùm diutiùs partes ipſæ ligaturâ conſtringuntur : quod cuilibet animadvertere licet, ubi ipſius organi pulſationes frequentiùs occurrunt. Hanc veritatem pariter adſtruunt inflammationes, quibus patet reſiſtentiam propagari duntaxat prout plùs minùſve adeſt impedimentorum. Ubi enim vehemens vaſtaque in quâlibet parte occurrit inflammatio, ad cor, ipſius obex extenditur quo cordis augetur contractio, undè febris. Si minori contrà pars inflammatione urgetur, vicinæ tantùm partes reſiſtentiâ appetuntur, quod probat proximæ arteriæ pulſatio ; quæ quidem augeri videtur, ſi pars ea vinculo coarctatur. Quod ſi nobis obji-

ciatur, quibuſdam in cerebri affectionibus magno cum ſucceſſu ſanguinis è jugulari miſſionem uſurpari, eam tamen, ſi admitteretur ſyſtema, rejiciendam fore, ſi quidem, eo admiſſo, intercidat neceſſe eſt admodùm metuenda ingurgitatio.

Non diffitebimur quidem fieri re verâ ingurgitationem, periculoſam ſanè, ni priùs per ſaphenæ miſſionem cerebrum exoneratum fuerit. Non ideò minùs conſtat, eam quàm maximè conducere quod ad cerebri affectiones in quibus tono & contractili vi quæ ſanguinem poſſit expellere varicoſæ deſtituuntur venæ, in quibus congeſtus ſanguis & quaſi ad diſſolutionem vergens per jugulares foràs amandatur non jam totus in orbem rediturus, ſi quidem tunc cor inter & partem læſam, quod nequaquam in cæteris ſectionibus fit, inſtituitur venæ inciſio. Ex iis patet cur in hemoroïdibus hirudines, cur quædam hemorrhagiæ aliquandò conducant. Neque majoris eſt momenti quidquid objici poteſt de quibuſdam venæ ſectionibus quæ, licet in parte læſâ inſtitutæ, felices exitus habuere; non negabimus quidem illas plerumque ad ſanitatem contuliſſe, id autem ſimul aſſeremus eos referendos eſſe ſucceſſus nec ad derivationem revulſionemque nec etiam ad dimotionem, ſed tantùm modò ad evacuationem quæ in plethorâ potiſſimum conferre videtur; undè rei veritate innixus noſtram amplectimur concluſionem :

Ergò in venæ ſectione reipſâ ſanguinis adeſt dimotio.

M. Renatus LOUICHE DESFONTAINES.

M. Nicolaus-Franciſcus LAVERNE.

M. Petrus PUJO.

M. Antonius-Joſephus-Victor LENDORMI-LAUCOURT.

M. Joannes-Nicolaus CORVISART-DESMARETS.

M. Jacobus DE WENZEL, *Sancti-Imperii Baro.*

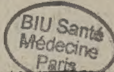
M. Joannes-Antonius ELIE DE LA POTERIE, *antiquis Regis in portu Bretenſis Medicus, nec non Militarium Regni Noſocomiorum Inſpector.*

M. Ludovicus-Maria POUSSE, *Eques & Cenſor Regius.*

M. Guillelmus-Joſephus DE LÉPINE, *antiquior Scholâ Magiſter, antiquus Facultatis Decanus, in Gremium Facultatis exceptus anno* 1724.

Proponebat Pariſiis JOSEPHUS-FRANCISCUS BOURDIER DE LAMOULIERE, Bellicinus, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Pariſienſis Baccalaureus, Theſeos Author. A. R. S. H. 1781.

AB OCTAVA AD MERIDIEM.

Typis QUILLAU, Univerſitatis & Facultatis Medicinæ Typographi. 1781.